

GABRIEL TALLENT

AMOR DEL MEU COR

Empúries

narrativa

Gabriel Tallent

Amor
del meu cor

Traducció de Laia Font i Jordi Boixadós

Editorial Empúries

Barcelona

Títol original: *My absolute darling*
© Gabriel Tallent, 2017
D'acord amb l'autor. Tots els drets reservats.

Amb el suport del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Primera edició: febrer del 2018

© de la traducció: Laia Font Mateu i Jordi Boixadós, 2018

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
Editorial Empúries
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Realització Planeta

DIPÒSIT LEGAL: B. 871-2019

ISBN: 978-84-17016-74-6

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor; la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra, podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos, a través del portal www.conlicencia.com

o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Tots els drets reservats.

U

La casa vella s'ajup sobre el turó; és tota pintura blanca que es va pelant, finestres tribuna i fràgils baranes de fusta envaïdes de rosers enfiladissos i sumac metzinós. Els estolons dels rosers han forçat els llistons de la façana, que ara pengen i s'enreden amb les canyes. El camí de grava està ple de beines buides recobertes de verdet. En Martin Alveston baixa de la camioneta sense girar-se a mirar la Turtle, que es queda asseguda a la cabina, i puja al porxo, les botes militars ressonen en els taulons; un home gros amb camisa de franel·la i Levi's que obre les portes corredisses de vidre. La Turtle espera, escolta el tic-tac del motor, i després el segueix.

A la sala d'estar, hi ha una finestra tapada amb xapa de metall i contraplacat d'un centímetre de gruix collats al marc i coberts amb dianes de tir. Els impactes estan tan junts que sembla que algú hi hagi disparat un calibre deu a boca de canó i el centre hagi volat; les bales resplendeixen en els forats irregulars com l'aigua al fons d'un pou.

El pare obre una llauna de mongetes seques Bush sobre la cuina vella i es passa un misto pel polze per encendre el fogó, que titil·la i a poc a poc pren vida, una resplendor carbassa contra les parets de sequoia fosques, els armaris sense envernissar, les trampes per a rates brutes de greix.

La porta de darrere que surt de la cuina no té pany, no-

més forats per al pom i el mecanisme, i en Martin l'obre d'un cop de peu i surt a la terrassa encara per acabar, els travessers sense cobrir replets de sargantanes i amb esbarzers enrotllats per on sorgeix cua de cavall i menta silvestre, amb la suavitat d'aquell estrany pèl de préssec i la fortor acre. Sobre els travessers, les cames obertes, en Martin agafa la paella que va penjar als llistons desenganxats perquè els ossos rentadors la llepressin i la deixessin neta. Obre l'aixeta amb una clau anglesa rovellada i escomet amb aigua el ferro colat mentre arrenca grapats de cua de cavall per fregar els punts més difícils. En acabat, entra i la deixa sobre el fogó, l'aigua xiula i escup. Obre la nevera verd oliva i sense llum i en treu dos bistecs embolicats amb paper marró de carnisser, desenfunda el ganivet Daniel Winkler que du al cinturó, l'eixuga amb la cuixa dels Levi's i en clava la punta als bistecs i els llança d'un en un a la paella.

La Turtle s'asseu d'un salt al marbre de la cuina: taulons de sequoia granuloses, claus encerclats per antigues marques de martell. Agafa una Sig Sauer que hi ha entre les llaunes per llençar i estira enrere la corredora per veure el llautó que hi ha a la recambra. Apunta la pistola i es gira per veure com s'ho pren el pare, que repenja la mà grossa als armaris i somriu amb aire cansat sense alçar la vista.

Quan tenia sis anys, ell li va posar una armilla salvavides com a amortidor, li va dir que no toqués les beines calentes que expulsés i la va iniciar amb una Ruger de pany del calibre 22, asseguda a la taula de la cuina i apuntant l'arma amb una tovallola enrotllada. L'avi devia sentir els trets torçant de la botiga de licors, perquè va entrar amb texans, barnús de rus i sabatilles de cuir amb petites borles, i dret a la porta va dir: —Collons, Marty.— El pare seia en una cadira al costat de la Turtle, llegint *Investigació sobre els principis de la moral* de Hume, i va deixar el llibre capgirat sobre la cuixa per no perdre el punt i va dir: —Ves a la teva habitació,

boletes—, i la Turtle va pujar les escales que grinyolaven, sense barana ni contrapetges, posts tallades del nòdul d'una sequoia, muntants de fusta primària esquerdat i torçats per la manca de tractament, una deformació que feia saltar els claus de les posts, desprotegides i forçades gairebé fins a partir-se, els homes a baix en silenci, l'avi que la mirava, en Martin tocava les lletres daurades del llom del llibre amb la polpa del dit índex. Però fins i tot al pis de dalt, estirada al llit de contraplacat amb el sac de dormir militar per sobre, els sentia, l'avi que deia: —Collons, Martin, així no és manera de pujar una nena—, i el pare que no deia res durant una bona estona, fins que va dir: —Això és casa meva, recorda-ho, Daniel.

Es mengen els bistecs quasi en silenci, al fons dels gots alts d'aigua s'hi diposita una capa de sorra. Sobre la taula, entre ells dos, hi ha una baralla de cartes i a la capsa hi figura un jòquer. Un costat de la cara es retorça en un somriure de boig, l'altre es desanima tot trist. Quan acaba, la Turtle aparta el plat i el seu pare la mira.

És alta per tenir catorze anys, de complexió encara verda i desmanegada, cames i braços llargs, malucs i espatlles amples però esvelts, el coll llarg i nerviüt. Els ulls són el seu tret més imponent, blaus i ametllats, en un rostre massa prim, de pòmuls amples i marcats, i la boca torta, de dents grosses; una cara lletja, ja ho sap, i també insòlita. Els cabells són espessos i rossos, amb blens aclarits pel sol. Té la pell esquitxada de pigues marrons. Els palmells, la part inferior dels avantbraços i l'interior de les cuixes revelen embulls de venes blaves.

En Martin diu:

—Ves a buscar la llista de vocabulari, boletes.

Ella treu de la motxilla la llibreta blava i l'obre per la pàgina dels exercicis de vocabulari de la setmana, copiats amb atenció de la pissarra. Ell posa la mà sobre la llibreta i se l'acosta per la taula. Comença a llegir la llista. —«Conspicu»

—diu, i la mira—. «Castigar.»— I va resseguint tota la llista. Fins que diu: —Aquí. Número u. «El *espai en blanc* gaudia treballant amb nens.»— Gira la llibreta i la fa lliscar per la taula cap a ella, que llegeix:

1. *El _____ gaudia treballant amb nens.*

Repassa la llista, fa petar els dits dels peus contra el terra. El pare la mira, però ella no sap la resposta. Diu: —«Sospitós», potser és «sospitós».— El pare arqueja les celles i ella escriu

1. *El sospitós gaudia treballant amb nens.*

Ella estira la llibreta per sobre la taula i s'ho mira. —Aviam —diu—, mira't el número dos.— Li torna a passar la llibreta. Ella mira el número dos.

2. *_____ que arribarem tard a la festa.*

La Turtle l'escolta com respira pel nas trencat, cada inspiració se li fa insuportable perquè l'estima. Li observa la cara, cada detall, i pensa: va, malparida, que ho pots fer, coi.

—Mira —fa ell—, mira.

Li agafa el llapis i, amb dos gestos traçuts, ratlla *sospitós* i hi escriu *pediatre*. Després li passa la llibreta i diu:

—Boletes, què és el número dos? L'acabem de veure. Ho tens aquí.

Ella mira la pàgina, que és la cosa menys important de la sala, té el cap ple de la impaciència d'ell. Ell parteix el llapis i deixa els dos trossos davant de la llibreta. Ella es plega sobre la pàgina i pensa: idiota, idiota, idiota, fots pena en tot. Ell es rasca amb les ungles la barba de tres dies. —Vinga.— Encorbat pel cansament, passa un dit per les restes de sang que queden al plat. —Vinga, ja està —diu, i amb un revés llança

la llibreta a l'altra punta de la sala—. Vinga, va, ja n'hi ha prou per avui, prou... Es pot saber què et passa?— Llavors, brandant el cap: —No, ja està, no, ja n'hi ha prou.— La Turtle seu en silenci, els cabells pansits al voltant de la cara, i ell obre la mandíbula i la torça cap a l'esquerra, com si provés l'articulació.

Allarga la mà i li col·loca la Sig Sauer al davant. Llavors s'acosta la baralla de cartes i se la fa caure a la mà. Va fins a la finestra barrada, es col·loca davant de les dianes tirotejades, treu la baralla de l'estoig, n'agafa la jota de piques i se la posa al costat de l'ull, li ensenya la carta de cara, del revés, de perfil. La Turtle seu amb les mans planes sobre la taula, mirant la pistola. Ell diu:

—No siguis malparida, boletes. —Està perfectament quiet.— T'estàs portant com una malparida. Que et fas la malparida, boletes?

La Turtle s'aixeca, es posa en posició, anivella el punt de mira amb l'ull dret. Sap que la mira està anivellada quan l'osca és tan fina com una fulla d'afaitar; si l'arma està massa alçada, veu una brillantor delatora a la part superior de la mira. Corregeix la inclinació fins que l'osca és una línia ben fina, i pensa: compte, compte, noia. De perfil, la carta és un objectiu tan gruixut com una ungla. Afluixa la pressió de 4,4 lliures del gallet, inspira, expira fins que relaxa la respiració i prem les 4,4 lliures. Dispara. La meitat superior de la carta cau a terra, voleia en espiral com una llavor d'auró. La Turtle es queda immòbil, llevat dels tremolors que s'empaiten pels seus braços. Ell branda el cap, somrient una mica i intentant amagar-ho, es toca els llavis fredament amb el polze. Després treu una altra carta i l'aixeca.

—No siguis malparida, boletes —diu, i espera. Com que ella no es mou, diu—: Collons, boletes.

Ella comprova el martell amb el polze. Hi ha una manera de notar que agafes bé la pistola i la Turtle desgrana aquesta

sensació per trobar-hi qualsevol error, l'osca del punt de mira cobreix la cara d'ell, la mira brilla com una gota de triti verd de la mida del seu ull. Durant un moment etern, apunta a allò que li crida l'atenció, l'ull blau d'ell corona l'horitzó fi i pla del punt de mira. Les entranyes se li regiren amunt i avall com un peix que ha picat, i ella no es mou, el gallet no pot estar més tens, i pensa: merda, merda, pensa: no el miris, no el miris. Si ell se n'adona des de l'altre costat de la mira, no ho sembla. A poc a poc, fa coincidir el punt de mira i l'alça amb la carta desenfocada i tremolosa. Expira fins a relaxar la respiració i dispara. La carta no es mou. Ha fallat. Veu la marca al tauló de la diana, a un pam d'ell. Destensa el martell i abaixa la pistola. La suor és un brodat que li brilla a les pestanyes.

—Intenta apuntar —diu ell.

Ella està perfectament quieta.

—Penses tornar-ho a provar o què?

La Turtle torna a amartellar i aixeca la pistola del maluc a l'ull dominant, les mires s'alineen, espais de llum iguals entre el punt de mira i l'osca, el canó tan estable que s'hi podria posar una moneda en equilibri. La carta, per contra, es mou lleugerament amunt i avall. Un tremolor mínim que respon al batec del cor d'ell. Ella pensa: no el miris, no el miris a la cara. Fixa't en el punt de mira, en la punta de l'osca del punt de mira. En el silenci posterior al tret, la Turtle relaxa el gallet fins que fa clic. En Martin gira la carta intacta i fa veure que l'examina. Diu: —Just el que em pensava—, i llença la carta a terra, torna a la taula, s'asseu davant d'ella, agafa un llibre que havia deixat obert cara avall i s'hi bolca. A la finestra tapada de darrere seu, els forats de bala estan tan junts que es podrien cobrir amb una moneda de vint-i-cinc centaus.

Ella es queda mirant-lo durant tres segons. Treu el carregador, fa sortir la bala de la recambra i l'atrapa amb la mà,

estira la corredora enrere i deixa la pistola, el carregador i el projectil sobre la taula, al costat del seu plat brut. El projectil rodola i dibuixa un gran arc, fa el soroll de les bales de jugar. Ell s'humiteja un dit i passa la pàgina. Ella espera que alci la vista i la miri, però no ho fa, i pensa: ja està? Puja a la seva habitació, fosca pels panells de fusta sense envernissar, les enfiladisses de sumac metzinós puguen pel marc de la finestra que dona a l'oest.

A la nit, la Turtle espera a la plataforma de contraplacat, sota el sac de dormir militar verd i mantes de llana, escolta com les rates roseguen als plats bruts de la cuina. De vegades sent el clac-clac-clac d'una rata que s'ajeu sobre una pila de plats i es grata el coll. Sent en Martin que va d'habitació en habitació. Als ganxos de la paret, hi té el Lewis Machine & Tool AR-10, el Noveske AR-15 i l'escopeta de trombó del calibre 12 Remington 870. Cadascuna respon a una filosofia d'ús diferent. La roba està ben plegada als prestatges, els mitjons guardats en un bagul al peu del llit. Una vegada va deixar una manta sense plegar i ell la va cremar al pati, tot dient: «Només els animals foten malbé casa seva, boletes, només els animals foten enlaire casa seva, cony».

Al matí, en Martin surt de la seva habitació posant-se el cinturó als Levi's, i la Turtle obre la nevera i en treu una capsa d'ous i una cervesa. Li llança la cervesa. Ell col·loca el tap al caire del marbre, el fa saltar d'un cop i se la beu. La camisa de franela li penja oberta sobre el pit. Mentre beu se li belluguen els músculs abdominals. La Turtle trenca els ous contra el marbre i, aguantant-los enlaire amb el puny, els obre per l'esquerda i s'aboca el contingut a la boca, després llença les closques al cubell de vint litres del compost.

—No cal que m'acompanyis —diu, eixugant-se la boca amb la màniga.

—Ja ho sé —diu ell.

—No cal —diu ella.

—Ja sé que no cal.

L'acompanya a l'autobús, pare i filla ressegueixen les roderes que franquegen la mitjana de balladores. A banda i banda, les rosetes espinoses i sense flor dels cards. En Martin s'aguanta la cervesa contra el pit mentre es corda la camisa amb l'altra mà. S'esperen plegats a la parada coberta de grava, vorejada de tritomes i els bulbs latents de l'amaril·lis. Les roselles de Califòrnia nien a la grava. La Turtle sent l'olor de les algues que es podreixen a la platja de sota i la pudor fèrtil de l'estuari que hi ha a vint metres. A Buckhorn Bay, l'aigua és d'un verd pàl·lid amb tels blancs al voltant dels farallons. Més enllà, l'oceà pren tons blau pàl·lid i el color és exactament el del cel, no hi ha núvols ni línia de l'horitzó.

—Mira allò, boletes —diu en Martin.

—No cal que t'esperis —diu ella.

—Mirar una cosa així és bo per a l'ànima. Mires i penses: collons. Estudiar-ho és acostar-se a la veritat. Vius als confins del món i et penses que t'ensenya alguna cosa de la vida, contemplar-ho. I els anys passen, i tu hi vas pensant. Saps què vull dir?

—Sí, papa.

—Els anys passen, i tu vas pensant que és una mena de tasca existencial important, el que fas, que en l'acte de contemplar contens la foscor. I arriba un dia que t'adones que no saps què collons mires. És extremament estrany i no s'assembla a res, només a si mateix, i tant de rumiar no era més que vanitat, tots els pensaments que has tingut mai no copsaven la inexplicabilitat de la cosa, la seva vastitud i indiferència. Has mirat l'oceà durant anys i et pensaves que significava alguna cosa, però res, no significava res.

—No cal que vinguis fins aquí, papa.

—Hòstia, m'encanta aquesta llepafigues —diu en Mar-

tin—. Jo a ella també li agrado. Se li veu als ulls. Fixa-t'hi. Això sí que és afecte.

L'autobús esbufega quan agafa el revolt al peu de Buckhorn Hill. En Martin somriu amb picardia i alça la cervesa per saludar la conductora, enorme amb aquella granota Carhartt i botes de llenyataire. Ella el fita ben seriosa. La Turtle puja a l'autobús i tira avall pel passadís. La conductora mira en Martin i ell, dret a la carretera, amb una cervesa sobre el cor i brandant el cap, diu: —Estàs molt bona, Margery. Molt bona.— La Margery tanca les portes amb proteccions de goma i l'autobús arrenca amb una sotragada. Per la finestra, la Turtle veu en Martin, que aixeca la mà per dir adeu. Es deixa caure en un seient lliure. L'Elise es gira i posa la barbeta al respatller i diu: —El teu pare és, o sigui... superguai.— La Turtle mira per la finestra.

A la segona hora, l'Anna es passeja amunt i avall per davant de la classe amb els cabells negres recollits en una cua de cavall humida. Darrere la taula hi té penjat un vestit de neoprè que degota en una galleda de plàstic. Estan corregint l'exercici d'ortografia i la Turtle s'encorba sobre el paper, va obrint i tancant el bolígraf amb l'índex, practica com prémer el gallet sense exercir gens de pressió ni a la dreta ni a l'esquerra. Les noies tenen la veu fina i dèbil, i quan pot la Turtle es tomba per llegir-los els llavis.

—Julia —diu l'Anna a la Turtle—, pots lletrejar i definir *sinècdoque*? I després llegeix-nos la teva frase.

Tot i que estan corregint l'exercici, i tot i que ella té al davant el d'una altra noia, una noia que la Turtle admira de reüll, rosegant-se els dits, tot i que la paraula *sinècdoque* està escrita amb la bona lletra de l'altra noia i un bolígraf brillant, la Turtle no se'n surt. Comença: —S-I-N-N...—, i llavors s'atura, incapaç d'orientar-se en aquest laberint. Repeteix:

—S-I-N-N...

L'Anna diu amb delicadesa:

—Sí, Julia... aquesta és difícil, és *sinèdoque*, S-I-N-È-C-D-O-Q-U-E, *sinèdoque*. Algú ens vol dir què significa?

La Rilke, aquesta altra noia, molt més bonica, aixeca la mà, fent una O d'emoció amb els llavis roses. —Sinèdoque: figura retòrica en què una part representa el tot. «La corona està disgustada». — Ella i la Turtle s'han intercanviat els exercicis, o sigui que la Rilke ho recita de memòria, sense mirar el full de la Turtle, perquè el full de la Turtle està en blanc tret de la primera línia: 1. Sospito. *Crec. Sospito que arribarem tard a la festa*. La Turtle no sap què vol dir, que una part representi el tot. Per ella no té sentit, i tampoc no sap què vol dir «la corona està disgustada».

—Molt bé —diu l'Anna—. Una altra de les paraules d'origen grec que tenim, igual que...

—Ah! —I la mà de la Rilke s'alça disparada.— *Simpàtic*.

La Turtle seu a la cadira de plàstic blau, rosegant-se els artells, fa pudor del llim del rierol de Slaughterhouse i porta una samarreta esparracada i uns Levi's arromangats per sobre els panxells pàl·lids i amb rodanxes de pell seca. Sota una unglà, porqueria rovellada d'oli de motor sintètic. Als dits hi té aquella olor prehistòrica. Li agrada fregar el lubricant en l'acer amb les mans. La Rilke s'està posant brillantor de llavis, un cop ja ha repassat tot l'exercici de la Turtle i ha anotat una petita *x* ben pulcra a cada línia buida, i la Turtle pensa: mira la porca aquesta. Mi-te-la, la molt porca. A fora, el vent bufa fort i el camp està puntejat de tolls, la cuneta cavada en el fang de color cendra està inundada i, més enllà, el marge del bosc. S'hi podria endinsar i no la trobarien. Ha promès a en Martin que no ho farà, mai més.

—Julia —diu l'Anna—. Julia?

La Turtle es gira a poc a poc per mirar-la i espera, escolta. L'Anna, amb molta delicadesa, diu:

—Julia, et fa res parar atenció, sisplau?

Fa que sí amb el cap.

—Gràcies.

Quan sona el timbre de l'hora de dinar, tots els estudiants s'aixequen de seguida i l'Anna s'acosta pel passadís, posa dos dits al pupitre de la Turtle i, somrient, alça un dit per indicar que vol parlar amb ella un moment. La Turtle mira com se'n van els altres alumnes.

—A veure —diu l'Anna.

S'asseu en un pupitre i la Turtle, callada i observadora, atenta a les expressions, l'hi pot llegir quasi tot; l'Anna la mira de dalt a baix i pensa: m'agrada aquesta noia, i sospesa com fer-ho perquè funcioni. Això se li fa irracional i estrany, a la Turtle, que odia l'Anna, a qui no ha donat mai cap motiu per agradar-li, que no s'agrada a ella mateixa. Pensa: tros de puta.

—A veure —repeteix l'Anna—, com t'has sentit amb aquest?
—El rostre se li torna suaument inquisitiu: es mossega el llavi, deixa que se li alcin les celles i se li escapen blens de cabells molls de la cua de cavall. Diu: —Julia?— A l'oïda de la costa nord de la Turtle, l'Anna té un accent fred i afectat. La Turtle no ha estat mai més al sud del riu Navarro ni més al nord del Mattole.

—Sí? —fa la Turtle. Ha deixat durar massa el silenci.

—Com t'has sentit amb aquest?

—No gaire bé —diu la Turtle.

L'Anna diu:

—Has trobat alguna definició?

La Turtle no sap què vol l'Anna d'ella. No, no n'ha trobat cap, i l'Anna ho hauria de saber. Només hi ha una resposta a les preguntes que li fa, i és que és una inútil.

—No —diu la Turtle—, no he trobat cap definició. De fet, sí, la primera. «Sospito que arribarem tard a la festa».

—I com és això? —diu l'Anna.

La Turtle branda el cap; és impossible de dir i no l'obligaran a dir una altra cosa. L'Anna continua:

—I si et quedessis alguns dies a l'hora de dinar i féssim targetes d'estudi plegades?

—Jo ja estudio —diu la Turtle—. No sé si serviria de res.

—Hi ha res que creus que et podria anar bé? —L'Anna ho fa, això de fer preguntes, fer veure que crea un espai de seguretat, però no hi ha espais de seguretat.

—No ho sé —diu la Turtle—. Repasso totes les paraules amb el papa... —I aquí veu que l'Anna vacil·la i sap que ha comès un error, perquè les altres noies de Mendocino no fan servir la paraula *papa*. En general, diuen als seus pares pel nom, o si no, pare. La Turtle continua:— Les repassem, i crec que n'hi ha prou que les repassi jo sola una mica més.

—Dedicar-hi una mica més de temps, és això el que vols dir?

—Sí —diu la Turtle.

—I com estudies amb el teu pare? —diu l'Anna.

La Turtle dubta. No pot esquivar la pregunta, però pensa: vigila, vigila.

—Doncs repassem junts les paraules —diu la Turtle.

—Quanta estona? —diu l'Anna.

La Turtle s'agafa un dit, se'l fa petar, mira enlaire, arrufant el front, i diu:

—No ho sé... una hora?

La Turtle menteix. A l'Anna se li nota a la cara que se n'adona.

—De debò? Estudies una hora cada dia?

—Sí... —fa la Turtle.

L'Anna l'observa.

—La majoria dels dies —diu la Turtle. Ha de protegir aquelles estones en què neteja les armes davant del foc mentre en Martin espera llegint al costat de la xemeneia, amb la claror de les flames que els salta a la cara i s'escampa per la sala i després torna arrossegant-se per terra de nou cap a les brases.

L'Anna diu:

—Haurem de parlar-ne amb en Martin.

—Un moment. Sé lletrejar *sinècdoque*.

—Julia, hem de parlar amb el teu pare —diu l'Anna.

La Turtle fa: —S-I-N-N—, i s'atura, sap que no està bé, que s'ha equivocat, i per molt que s'hi mati no recorda el que ve ara. L'Anna la mira amb molta fredor, interrogativa, i ella també la mira, pensant: malparida. Sap que si protesta més, si diu res més, xerrarà massa.

—D'acord —diu la Turtle—, d'acord.

Després de classe, va a les oficines i s'asseu en un banc. El banc està de cara a la recepció, i passada la recepció hi ha la taula de l'ajudant administratiu i un passadís curt fins a la porta pintada de verd del despatx del director. Darrere d'aquella porta, l'Anna diu: —Déu meu, Dave, aquesta noia necessita ajuda, una ajuda real i significativa, més de la que li puc donar jo. Tinc trenta alumnes en aquella classe, per l'amor de Déu.— La Turtle es va petant els dits, la recepcionista li adreça ullades ràpides i incòmodes per sobre l'ordinador. La Turtle és dura d'orella, però l'Anna parla amb la veu forta, nerviosa, i diu:

—Et penses que jo hi vull parlar, amb aquell home? Escolta, escolta... misogínia, aïllament, desconfiança. Són tres grans senyals d'alarma. M'agradaria que anés a veure un psicòleg, Dave. És una marginada, i si passa a l'institut sense que ho abordem, quedarà encara més enrere. Ara podem salvar aquesta diferència... Sí, ja sé que ja ho hem intentat, però hem de continuar provant-ho. I si realment passa alguna cosa...

A la Turtle se li encongeix l'estómac. Hòstia, pensa.

Amb un gest brusc, la recepcionista pica un feix de papers sobre la taula i s'allunya pel passadís fins a la porta, el director Green està dient alguna cosa i l'Anna, nerviosa: —Que això no ho vol ningú? Per què no ho vol ningú? Jo només dic que hi ha alternatives... Bé. No. Res. Jo només...— I la recepcionista es planta a la porta, hi pica, treu el cap a la sala i diu:

—La Julia és aquí. Està esperant el seu pare.

Es fa el silenci. La recepcionista torna a la taula. En Martin obre la porta, mira un cop la Turtle i s'acosta al taulell. La recepcionista el mira amb severitat. —Ja pot... —diu, i indica amb els papers que ja hi pot entrar. La Turtle s'aixeca i el segueix, passa per davant de la taula i travessa el passadís, ell truca un cop i obre la porta.

—Passeu, passeu —diu el director Green. És un home enorme, de cara rosada i les mans grosses rosa suau. El greix li penja i li omple els pantalons caquis prisats. En Martin tanca la porta i s'hi queda al davant, alt com la porta i gairebé igual d'ample. Du la folgada camisa de franel·la mig descordada i se li veuen les clavícules. Els cabells castanys, llargs i espessos, els porta recollits en una cua de cavall. Les claus han començat a foradar-li la butxaca i apareixen pedaços de fils blancs. Si la Turtle no ho sabés, igualment diria que en Martin porta la pistola només per la manera com du la camisa, per com s'asseu, però ni el director Green ni l'Anna no hi pensen, en això; ni tan sols s'imaginen que una cosa així sigui possible, i la Turtle es pregunta si hi ha coses que ella no veu i altres persones sí, i quines coses podrien ser.

El director Green agafa un bol de xocolatines i l'ofereix primer a en Martin, que aixeca la mà per declinar-ho, i després a la Turtle, que no es mou.

—Què, com va el dia? —pregunta, deixant el bol sobre la taula.

—Ah —fa en Martin—, n'he tingut de millors. —La Turtle pensa: malament, no és la manera, però què has de saber, tu, si només ets una malparida.

—I, Julia, com estàs tu?

—Bé —fa la Turtle.

—Ah sí, bé, segur que tot això és una mica estressant —diu el director Green.

—I doncs? —diu en Martin, fent-li un gest perquè avanci.

—Molt bé, parlem-ne, d'acord? —diu el director Green. Els mestres nous es fan dir pel nom, però el director Green és una generació més gran, potser dues—. Des de l'última vegada que vam parlar, la Julia ha continuat tenint dificultats a classe i ens preocupa. Part del problema són les notes que treu. La comprensió lectora no és la que hauria de ser. Els exercicis li costen. Però per nosaltres, el problema (més que l'aptitud) és la sensació que té de..., vaja, potser la sensació que té que l'escola no és un lloc acollidor, i creiem que necessita un cert nivell de confort, un cert sentiment de pertinença, sí, abans que pugui progressar a l'escola. Així és com veiem nosaltres el problema.

L'Anna diu:

—Jo he estat treballant força amb la Julia, i crec que...

En Martin la interromp, s'inclina endavant a la cadira i ajunta les mans. Diu:

—Es posarà al dia.

La Turtle reprimeix la sorpresa, mira en Martin i pensa: què fas? El que ella vol és que en Martin miri l'Anna als ulls, i sap que ho pot fer, mirar-la als ulls i fer que se senti millor amb tot plegat.

L'Anna diu:

—Sembla que la Julia té problemes especialment amb les noies. Pensàvem..., potser estaria disposada a anar a veure la Maya, la nostra psicòloga. Molts alumnes troben que parlar amb algú els va molt bé. Creiem que la Julia hi pot sortir guanyant si té una cara amiga aquí a l'escola, algú en qui pugui confiar...

En Martin diu:

—No podeu pretendre que la Julia es gradui o no depenent de si va a veure una psicòloga. Què podem fer per assegurar-nos que es graduarà? —Mira el director Green. La Turtle sent que li puja una mena d'horror, i el sufoca, perquè potser és ella que no ho entén i en Martin sí. Pensa: què fas, papa?

L'Anna diu:

—Martin, crec que hi ha hagut un malentès. La Julia no repetirà. Com que ja no tenim pressupost per a l'escola d'estiu, i com que l'escola de continuació és molt limitada, tots els estudiants passen a l'institut. Però si deixa primària sense amistats fermes i amb la capacitat d'estudi i el nivell de lectura actuals, les males notes afectaran el seu pas per secundària i, en conseqüència, les oportunitats d'anar a la universitat. Per això és important continuar abordant aquests assumptes ara, a l'abril, quan encara tenim curs per endavant. Es tracta estrictament del benestar de la Julia, i creiem que una reunió setmanal amb algú amb qui pugui parlar hauria de formar part de la solució.

En Martin s'inclina endavant i la cadira grinyola. Mira el director Green als ulls i ensenya les mans com si preguntés: doncs si no hi ha conseqüències, què hi fotem, aquí?

El director Green mira l'Anna. En Martin la mira com si rumiés per què la miren. Aleshores aparta la vista ràpidament i crida l'atenció del director Green. En Martin pensa que el director Green és el responsable i que el director Green és l'os que ha de rosegar. Per en Martin, l'Anna fa nosa i no té autoritat. La Turtle no sap per què ho pensa, això. En totes aquestes converses, no ha vist mai que en Martin impressionés gens el director Green. Ella veu perfectament que és un home ferm. Té un fill guerxo amb síndrome de Down, la Turtle ho sap, i ha sigut director de l'escola ben bé més de vint anys, i en Martin no parla la mateixa llengua. Res del que en Martin pugui dir no convencerà de res el director Green. En aquesta reunió només es tracta de ser educat i demostrar que la Turtle té interès en l'escola, demostrar que en Martin també té interès en els mestres de la Turtle, i en Martin no ho està fent bé, no diu el que toca, intenta intimidar el director Green com ja l'ha intentat intimidar altres vegades.

—Martin —diu l'Anna—, em comprometo de ple a treballar amb la Julia i fer el que calgui per preparar-la per a l'institut, però el que puc fer té uns límits si la Julia es mostra indiferent aquí a l'escola, i descentrada.

—Senyor Green —diu en Martin, com si anés argumentant i contraargumentant amb l'Anna. El director Green arufa el front profundament, oscil·la una mica d'un costat a l'altre assegut a la cadira amb les mans entrelaçades sobre la panxa enorme—. Que la Julia se'n surti no depèn de cap atenció especial o intervenció terapèutica. No és tan complicat. Els deures que li posen són avorrits. Vivim una època terrible i emocionant. El món està en guerra a l'Orient Mitjà. El carboni atmosfèric s'acosta a les quatre-centes ppm. Estem de ple en la sisena gran extinció. En els pròxims deu anys, sobrepassarem el pic petrolíer. Potser fins i tot ja l'hem sobrepassat, o podem continuar amb el ritme actual de fracturació hidràulica, que per al nivell freàtic representa un risc diferent però no menys greu. I amb el que us hi esforceu, els nostres nanos ja poden anar creient que l'aigua de l'aixeta arriba per art de màgia. No saben que hi ha un aquífer sota la seva ciutat, ni que està a punt d'esgotar-se, ni que no tenim cap pla per proveir d'aigua la ciutat quan s'hagi esgotat. La majoria no saben que cinc dels darrers sis anys han estat els més calorosos que s'han registrat mai. M'imagino que als vostres alumnes els podria interessar, això. M'imagino que potser els interessa el seu futur. En canvi, la meua filla va fent exercicis d'ortografia. A vuitè. I encara els sorprèn que tingui el cap a una altra banda?

La Turtle el mira i intenta veure'l tal com el veuen el director Green i l'Anna, i odia el que veu.

El director Green fa cara d'haver sentit ja aquella objecció, de manera més convincent, en boca d'altres. Diu:

—Bé, Marty. Això no és ben bé així. Els nostres alumnes fan l'últim control d'ortografia a cinquè. A vuitè aprenen vo-

cabulari d'etimologia grega i llatina, que és molt útil per entendre i explicar els fenòmens que descrius.

En Martin mira el director Green de fit a fit.

El director Green diu:

—Tot i que és cert que se'ls demana que escriguin els termes correctament.

En Martin s'inclina endavant i la Colt 1911 se li perfila a la franel·la a l'altura dels ronyons, i malgrat la fredor del rostre, el moviment transmet l'amenaça de la seva força física. Queda clar, veient el director Green i en Martin l'un davant de l'altre, que potser pesen el mateix i tot, però així com el director Green desborda en massa la cadira, en Martin és sòlid com una roca. La Turtle sap que en aquesta reunió es tracta de mostrar bona disposició a abordar el que els preocupa. En Martin no sembla que se n'adoni, i continua:

—Crec que hauríem de deixar que fos la Julia qui dirigís les seves relacions amb els companys, i la seva relació amb els deures, de la manera que cregui millor. No podeu obligar una noia a ser extravertida. No podeu obligar-la a anar al psicòleg, i no podeu considerar patològic el fet que s'avorreixi i es desmotivi amb un programa d'estudis tan pesat. Al seu lloc, vostè o jo també ens avorriríem o ens desmotivaríem. O sigui que no penso dir-li que necessita una atenció especial, ni permetré que l'hi digui ningú. Prenc nota de la vostra preocupació pel rigor de l'institut, però no puc evitar pensar que aquest rigor tan sols serà un contrast beneficiós davant d'aquesta tortura mortífera d'exercicis d'ortografia i llibres infantils sense argument. Estarà a l'altura dels reptes que li planteji el curs vinent. De tota manera, soc conscient de les vostres preocupacions i em comprometo ara mateix a trobar més temps per ajudar la Julia a estudiar i per ensenyar-li les tècniques d'estudi que creieu que li falten. Trobaré més temps per fer-ho, cada nit i els caps de setmana.

El director Green es gira cap a la Turtle i diu:

—Julia, tu què en penses, de tot això? T'agradaria reunir-te amb la Maya?

La Turtle seu immòbil, amb una mà aferra l'altra, a punt de fer petar un dit, la boca oberta, i el seu pare mira l'Anna. Vol que l'Anna se senti bé, però no pot contradir en Martin. Ara tots la miren. Diu:

—L'Anna m'ajuda molt, però crec que no la deixo ajudar-me gaire. —Tothom de la sala sembla sorprès.— Crec que m'hi he d'esforçar una mica més i deixar que l'Anna m'ajudi més, escoltar-la més, potser. Però no vull anar a veure ningú.

Quan acaben, el seu pare s'aixeca, li obre la porta i se'n van junts cap a la camioneta, hi pugen i s'asseuen en silenci al seient únic. En Martin posa la mà al contacte i sembla que pensi en alguna cosa mentre mira per la finestra. Llavors diu:

—És aquesta la teva ambició? Ser una figa analfabeta?

Engega la camioneta i s'allunyen, surten de l'aparcament, la Turtle va repetint les paraules *figa analfabeta*. El sentit li arriba de sobte, com una cosa embotida en una llauna que rebenta. Hi ha parts d'ella que deixa sense anomenar, sense examinar, i llavors ell hi dona nom i ella es veu clarament en les seves paraules i s'odia. Canvia de marxa amb una ràbia silenciosa i contundent. Ella s'odia, odia aquella escletxa inacabada i desprotegida. Entren pel camí de grava i ell aparca davant del porxo i apaga el motor. Pugen els esglaons junts i el pare va a la cuina, agafa una cervesa de la nevera i l'obre amb un cop contra el cantell del marbre. S'asseu a la taula i rasca una taca amb l'unghla del polze. La Turtle s'agenolla, posa les mans sobre l'indi descolorit dels Levi's d'ell i diu: —Em sap greu, papa.— Fica dos dits entre els fils blancs desgastats i repenja la galta contra l'interior de la seva cuixa. Ell no la mira, aguanta la cervesa entre el polze i l'índex, i ella pensa desesperadament què pot fer, una figa com ella, una figa analfabeta.

Ell diu:

—No sé ni què dir. No sé què dir-te. La humanitat s'està matant, es caga a l'aigua de la banyera col·lectivament, ruïnosa-ment, lentament, es caga al món només perquè no pot concebre que el món existeix. Aquella bola de greix i la malpari-da aquella no ho entenen. Et planten cèrcols perquè hi saltis i volen que pensis que el món és això, que el món està fet de cèrcols. Però no és així, i tu mai, mai no has de pensar que sí. El món és Buckhorn Bay i el congost de Slaughterhouse. És això, el món, i l'escola aquella no és més que... ombres, dis-traccions. No ho oblidis mai. Però has d'anar amb compte. Si fas un pas en fals, se te m'enduran. Doncs què t'he de dir?... Que l'escola no és res, i així i tot li has de seguir el joc? —La mira, mesurant la seva intel·ligència. Llavors allarga la mà, l'agafa per la barbata i diu:— Què hi passa, per aquest capar-ró teu? —Li gira el cap d'una banda a l'altra, l'observa aten-tament, fins que diu:— Ho saps, boletes? Saps el que signifi-ques per mi? Em salves la vida cada matí que et despertes i surts del llit. Sento els teus passets baixant les escales i penso: és la meva nena, és per ella que visc. —Es queda en silenci un moment. Ella fa que no amb el cap, el cor li cruix de ràbia.

A la nit, ella espera en silenci, escolta, es toca la cara amb la fulla freda de la navalla de butxaca. L'obre i la tanca en silenci, fa saltar el fiador amb el polze i l'abaixa a poc a poc perquè no faci soroll. El sent que va d'habitació en habitació. La Turtle es talla mitges llunes de les ungles. Quan ell s'atura, ella para. Està en silenci a la sala d'estar. A poc a poc, amb cura, plega la navalla. Es peta els dits del peu amb el taló de l'altre peu. Ell puja les escales, l'aixeca a pes de braços i ella li passa les mans pel voltant del coll, ell la porta a baix i tra-versa la sala d'estar a les fosques fins a la seva habitació, on les ombres que projecta la lluna de les fulles de vern es van fent ara nítides ara borroses sobre la paret de cartró guix; les fulles són del verd cerós més fosc contra el vidre de la fines-

tra; els taulons de terra, negre i rovell, amb esquerdes com ferides de destrall; la juntura inacabada de la sequoia i el cartró guix és una línia negra que s'obre als fonaments sense canonades on les grans bigues de fusta primària exhalen la seva olor de te negre, de pedres de rierol i de tabac. L'estira, les puntes dels dits li marquen clotets a les cuixes, les costelles s'obren i es tanquen, cada solc ombrejat, cada cresta d'un blanc immaculat. Ella pensa: fes-ho, vull que ho facis. Estirada, ho espera d'un moment a l'altre, mira per la finestra les pinyes de vern que s'estan formant, petites, verdes, i pensa: soc jo, i els seus pensaments són medul·la gelatinosa i sagnant dins el conducte dels seus fèmurs buits i la parella d'ossos de curvatura suau de l'avantbraç. Ell s'ajup damunt seu i en un to ronc de fascinació, diu: —Collons, boletes, collons.— Li posa les mans als bonys suaus dels malucs, a la panxa, a la cara. Ella no parpelleja. Ell diu: —Collons—, i li passa els dits plens de cicatrius pels cabells esbullats, després la tomba i ella, cara avall, l'espera, i mentre espera ara vol i ara no. El seu contacte li revifa la pell, i ella ho reté tot en el teatre privat de la seva ment, on es permet tot, les dues ombres es projecten sobre el llençol i es cusen. Ell li puja la mà per la cama, li agafa el cul i diu: —Collons, collons—, i li ressegueix amb els llavis els bonys de la columna, els besa tots, s'atura en tots, l'alè se li ofega d'emoció, tot dient: —Collons—, les cames d'ella s'obren i ensenyen una esclatxa que mena a la negror de les seves entranyes, i ella sap que ell ho entén com la seva veritat. Li agafa els cabells a grapats i els hi deixa sobre el coixí per destapar el clatell i diu: —Collons—, la veu aspra, i pentina amb els dits els petits cabells sols. Ella té la gola contra el coixí, plena de fulles molles com de paper, com si ella fos un toll fred de tardor, l'aigua hivernal s'escola entre ells, amb gust de pi i de pebre, fulles de roure i el sabor verd de l'herba de camp. Ell creu que entén el seu cos i, a traïció, és així.

Quan ell dorm, ella es lleva i travessa la casa tota sola, aguantant-se la xona inflada per atrapar l'escalfor que s'escapa. S'ajup a la banyera, clava els ulls en les aixetes de coure, l'aigua freda li cau a raig al damunt, la textura teranyinosa de la lleterada entre els dits s'enganxa fins i tot sota l'aigua corrent i sembla que s'espesseixi més. Davant la pica de porcellana, es renta les mans, són els ulls del seu pare els del mirall. Acaba de rentar-se, gira la maneta de coure, observa aquell blau de fils blancs, la pupil·la negra es dilata i es contreu tota sola.